

VI.

I Utaalmodighed ventede baade han og Hansine paa Svarets Ankomst.

Der var nu ogsaa efterhaanden bleven ret ubehageligt for dem i Vejlbj Præstegaard. De havde hurtigt faaet at mærke, at Befolkningen — især Skibberupperne — havde optaget Emanuels Ord som en tilkastet Handske. Det i sin Tid ansatte Møde af Menighedsraadet var bleven afholdt, uden at man havde tilsagt ham, og i det hele lod man ham paa enhver Maade føle, at man ønskede at blive ham kvit. Man talte endog om at kalde en Fripræst til Menigheden, og der forberedtes Afsendelsen af en Deputation til Kapellan Ole Madsen, der mentes at ville give et imødekomende Svar. Ved Gudstjenesten om Søndagen var Næsekirken — ganske som i Provst Tønnesens Dage — aldeles tom; der var ligefrem udgaaet Ordre til, at man ikke maatte møde, og Væver Hansen havde saa fuldstændig genvundet sin gamle Enemagt, at Ingen vovede at modsætte sig hans Befalinger.

Under Haanden modtog Emanuel dog ogsaa